

Hoofdstuk 1 uit Het Jungleboek

Rama lag te staren naar de maan. Die was om te huilen zo mooi.

‘Moet jij niet eens op jacht?’

Verstoord draaide hij zijn kop om. Zijn vrouw, de wolvin Raksha, keek in zijn richting.

Rama rekte zich uit en mompelde: ‘Zo dadelijk...’

Voor hem liep een helling omlaag. Eromheen lagen golvende, dichtbegroeide heuvels, daarboven hing die wenkende, bleke, bijna ronde bal. De lucht was nog grauw, niet donker, en de opstijgende hitte maakte alles drukkend.

Een van hun jongen piepte. Ze hadden er vier; vier wollige welpen lagen in de grot waarin ze waren geboren. Nu dronken ze melk, binnenkort zouden ze vlees gaan eten.

Net wilde Rama dan opstaan toen een tenger, hondachtig beest kwam aantrippelen: Tabaqui, de jakhals.

‘Hé Rama, makker... Heb jij ook zo’n trek?’

Rama keek nors een andere kant uit. Hij mocht Tabaqui niet, die kliekjesvreter, die altijd de resten van zijn prooi kwam wegsnaaien.

‘Ga zelf wat vangen,’ bromde Rama dan ook.

‘O wacht!’ zei Tabaqui opgewekt. ‘Wat zie ik daar? Een ver-ruk-kelijk bot!’ En daar liep die klaploper zomaar naar de ingang van hun hol, waar hij ging liggen kauwen op het oude, rottende been van een hert.

‘Ik heb een nieuwtje,’ zei Tabaqui.

‘Ik vind eigenlijk,’ begon Rama, ‘dat jij-’

‘Shere Khan!’ zei Tabaqui. ‘Die is in de buurt!’

‘Wat?’ mompelde Rama. ‘Dat... Hij... Hij woont hier niet eens! Ik bedoel: hij *hoort* hier niet.’

Shere Khan was de tijger. Zijn jachtgebied lag een flink stuk verderop in het bos, aan de rivier. Hij hinkte licht met één poot en daarom joeg hij soms in de velden bij het dorp op tamme buffels of geiten – omdat die zich makkelijker lieten vangen dan de meeste wilde dieren.

‘Zal ik hem gaan zeggen dat jullie héél blij zijn met zijn komst?’ vroeg Tabaqui grijnzend.

Nu verloor Rama zijn geduld. 'Opgedonderd! Wegwezen, uitvreter! Ga naar die gestreepte vriend van je!'

'O, gaan we zó beginnen,' zei Tabaqui, wegtrippelend. 'Nou, dan doe ik dat. Ik geloof dat ik hem al hoor...'

En dat was waar. In de diepte van het dal, verscholen onder de dichte bladeren van de bomen, klonk het zangerige, wat klagende gemurmel van een tijger die nog niets te pakken heeft gekregen.

Raksha kwam naar buiten. Kort daarop hoorden de twee wolven het beest knorren. Het soort geknor waar houthakkers doodsbenauwd voor zijn, want dit klinkt soms in hun omgeving als de tijger loert naar *hen*...

'Die lammeling jaagt op mensen!' fluisterde Raksha dan ook.

Dit is iets wat de bewoners van het bos nooit doen. Het is een wet – een van de wetten van de jungle. Want mensen mogen zeer eetbaar zijn, maar alle vleeseters weten dat als je er één buitmaakt het nooit lang duurt of er komen er méér; soms zelfs met honderden tegelijk. En die mensen hebben dan geweren bij zich.

'Wat een naarling is het toch,' mompelde Rama kwaad.

Nu kwam er alweer een ander geluid omhoog. 'Aàààh...' klonk er, diep uit de tijgerkeel. Gevolgd door een soort teleurgesteld gehuil.

'Ik denk dat ik weet wat er is gebeurd,' zei Raksha. 'Hij is naar een mens gesprongen. Maar die heeft hem kunnen ontwijken. En daarna moest Shere Khan vluchten... Zo klinkt dit.'

De struiken in hun buurt ritselden. Rama dook ineen. Vlak voordat het geritsel zou veranderen in een verschijnend dier sprong de grote wolf ernaartoe! Maar midden in zijn sprong hield hij in. Ja, het was haast alsof hij zich in de lucht *omdraaide*. Want hij had nog net op tijd gezien wat daar tevoorschijn kwam.

'Een mens...' zuchtte Raksha.

Het wás een mens. Maar wel een kleintje. Het was een miniem, tener ventje met een groot hoofd en zacht, zwart haar. Het kon nog niet eens echt lopen. Het strompelde zo'n beetje voorovergebogen voort, op kromme beentjes, soms steunend op zijn handjes.

Het keek ineens omhoog, recht in het gezicht van Rama. Kraaiend begon het te lachen.

'Wat... Wat moeten we *hier* nou mee?' stotterde Rama.

'Hij heeft honger,' zei Raksha zacht, want vrouwen weten dat meteen.

Ze nam het mensje tussen haar kaken, heel voorzichtig. Zo droeg ze hem naar binnen en legde hem neer bij haar jongen. Niet lang daarna dronk hij wat melk.

‘Wat is hij kaal,’ zei Rama.

‘We kunnen hem houden,’ zei Raksha. ‘Kijk toch hoe leuk hij tussen onze jongen ligt, met die dikke pootjes. Zo rustig... Já! Jij bent rustig, ja! Had je dorst, ventje?’

Hun waakzaamheid was verslapt. Daarom schrokken ze behoorlijk toen plotseling een grote schaduw het laatste buitenlicht verduisterde. Daar stond het silhouet van Shere Khan, de tijger, in de opening van de grot.

Achter hem hoorden ze de jakhals gillen: ‘Hij is hier naar binnen gegaan! Ik weet ’t zeker, ik kan ’m ruiken!’

De ingang was gelukkig te nauw voor de tijger om echt binnen te komen.

Rama gromde. ‘Wat moet je?’

‘Wat denk je zelf?’ zei Shere Khan. ‘Ik heb honger. Z’n ouders zijn ervandoor gegaan. Maar *hij* is er nog! Geef hier, dat mensje!’

‘Jij hoort hier niet, koeiendoderrrrrr,’ gromde Rama.

‘Wat krijgen we *nou*?!’ briede Shere Khan. ‘Wat is dit voor onhebbelijkheid? Ik ben een tijger, wolf! Ik... Ik wáárschuw je!’ Hij brulde. Het donderde oorverdovend door het hol.

Raksha drong zich met een ruk naar voren. Ze keek de tijger recht in zijn groene ogen. ‘Dat mensenventje is van mij, idioot!’ grauwde ze. ‘En weet je wat? Ik ga hem opvoeden! Ik ga ervoor zorgen dat hij groot en sterk wordt! En weet je wat hij dan gaat doen? Hij gaat op *jou* jagen! Begrijp je wel, mensenjager?! Dát gaat er gebeuren en niks anders! En nu... GA!’

Ze gromde hard.

Shere Khan deinsde achteruit; hij trok zijn kop haastig terug.

Pas toen hij weer helemaal buiten stond riep hij: ‘Ik... Ik ben blij dat ik niet zo’n vrouw heb! Wat een wijf! Wat een *feeks*! Ik... Dat... Dat mensjong is anders van mij! Jullie... Jullie zijn gewoon *dieven*!’

Nog even bleef hij staan. Maar toen hij geen antwoord scheen te krijgen draaide hij zich om. Binnensmonds scheldend en murmelend liep hij weg. Een paar maal keek hij nog loerend naar de ingang van de grot. Toen was hij verdwenen.

‘Ik eh... Ik ga ook maar weer eens, geloof ik... Het was heel gezellig!’ zei Tabaqui, die van een afstandje had staan toekijken. Ook hij stoof weg.

‘Wat een rotkarakter!’ snoof Raksha boos.

Rama keek peinzend naar het mensje. ‘We zullen hem moeten voorstellen aan de stam,’ zei hij. ‘Als we hem houden, bedoel ik... Wil je hem echt houden?’

Raksha likte het ventje in zijn gezicht. Hij giechelde.

‘Moet je dat toch zien!’ zei ze. ‘Het is net een kikkertje... Ik noem hem Mowgli. Mowgli de kikker. En ooit zal hij die gestreepte bullebak op zijn lazer gaan geven... Ja! Daar gaan wij voor zorgen, hè!’

‘Maar... wat zullen de andere wolven zeggen?’ vroeg Rama nog bezorgd.

‘O, hou toch op,’ mompelde Raksha. ‘Dat merken we wel! Nu is nu en straks is straks! *Hij* moet gaan slapen. En *jij* moet op jacht.’

Daarmee was het besloten! Vaak zijn het vrouwen die dit soort dingen beslissen, dikwijls zonder dat mannen begrijpen hoe dat nou precies is gegaan. Hoe dan ook, de twee wolven zorgden keurig voor het nieuwe jong. Al gauw begon hij ook wat vlees te eten. En hij speelde met de wolvenjongen, hij duwde ze omver of aaide stevig over hun vacht. En als het daar tijd voor was, lagen ze meestal met z’n vijven tegen elkaar aan te slapen.

Ook Rama, zag Raksha, ging van dat blote kereltje houden. Misschien was dat pas echt begonnen toen Mowgli hem op een middag omhelsde. Het ventje omklemde de grote wolf met zijn armpjes en drukte zijn gezicht in Rama’s borstelige vacht. Rama keek verbijsterd, maar hij maakte zich niet los. Hij bleef staan en zelfs gaf hij dat mensje een lik over zijn voorhoofd. Daarna keek hij om, hopen dat zijn vrouw het niet had gezien. Raksha glimlachte.

Het was opvallend hoe het jongetje zich ontwikkelde. Mowgli nam waggelende stapjes, half opgericht zo nu en dan, leunend op een van de jonge wolven. En hij was nieuwsgierig, nieuwsgieriger dan de andere jongen. Hij pakte takjes met zijn handen, hij maakte er bouwwerkjes van. Hij proefde mieren en spinnen. Hij begon met steentjes te gooien. En intussen leerde hij toch net zo mooi grommen als de anderen, als ze ruziemaakten om de lekkerste repen vlees.

Toen hij redelijk kon lopen, op zijn benen, als een mens, ging de hele familie op een avond naar de stampiek.

De stampiek was een kale heuveltop met voornamelijk rotsblokken. Hier kwamen de wolven die in de Seeoneestreek woonden zo nu en dan bijeen. Dan werden de nieuwe jongen voorgesteld aan alle leden van de stam, er werden nieuwtjes uitgewisseld en besluiten genomen.

Op de hoogste steen lag de taaie, grijze Akela, de aanvoerder van hen allen. En wat lager, beschenen door een halve maan, lagen en zaten nu zo'n veertig andere wolven, de meeste volwassen of bijna volwassen, andere nog heel jong; alles door elkaar. De welpen dolden rond, de ouderen bekeken de jongen die ze nog niet kenden.

Maar op het moment dat Rama daar met zijn gezin kwam opdagen, werd het stil en holden alle welpen terug naar hun ouders. Want onmiddellijk zagen en roken de wolven dat er een mens was verschenen.

Akela, die kalm had liggen staren, veerde overeind. 'Wat krijgen we *nou*?'

Een spannend ogenblik! Want het was weer een wet dat iedere nieuwe wolf geaccepteerd moest worden door de anderen. Meestal was dit geen probleem. Maar als er *twijfel* over was, moesten ten minste twee leden van de stam de nieuweling goedkeuren. En dat mochten niet de ouders zijn.

Verbaasd loerden de wolven naar de kleine Mowgli. Hij was erbij gaan zitten, in hun midden. Hij pakte een paar kiezelstenen en stapelde ze op elkaar.

Ineens klonk er, vanachter Akela's rots, gebrul! De haren van alle aanwezige wolven gingen overeind staan; want dit was het geluid van de tijger...

En inderdaad, daar klonk alweer zijn nare, bazige stem: 'Hallo! Hebben jullie me wel gehoord?'

Akela keek misprijzend naar achteren. 'Rustig aan, koeienvreter. We horen je.'

'Mooi!' riep de tijger. 'Luister dan eens goed! Ik weet wat jullie daar aan het doen zijn! En ik weet ook wie daar is! Dat haarloze jong, dat daar nu bij jullie zit... dat is van mij! Ik wil het hebben, bedoel ik! Begrijpen jullie?! Dat is geen wolf! Dat is een mens!'

Eén van de wolven knikte. 'Daar zit wat in... Wat doet dat mensje hier?'

Raksha gromde. 'Die is van ons!' zei ze. 'Hij is een van mijn jongen geworden! Hij is naar ons toe gekomen, hij had honger. En daarom... Nou ja... Hij is leuk en grappig. Kijk naar 'm! Hij is helemaal niet bang. Hij moet gewoon bij de wolven blijven! Bij ons! En... iedereen die het daar niet mee eens is krijgt met mij te doen...'

Dat laatste zei ze op een dreigende toon. De wolven zwegen en keken toe. Niemand sprak zich uit voor dit onverwachte wezentje.

Rama en Raksha zetten zich schrap. Want dit liep verkeerd. Ze wisten allebei dat ze, als het moest, Mowgli zouden verdedigen tot ze niet meer konden.

‘Komt er nog wat van?’ riep Shere Khan vanachter de rots.

Akela schraapte zijn keel. ‘Wolven!’ zei hij hard. ‘Is er iemand die dit mensenzong hier wil houden?’

Nu bewoog er iemand achter een lage struik in de buurt. En dat was Baloe, de zwarte beer; een van de weinige andere dieren die aanwezig mocht zijn bij de bijeenkomsten van de wolven. Hij at noten en wortels en honing en mieren; geen wolf had ooit last van hem, integendeel, soms nam hij hun jongen onder zijn hoede, dan probeerde hij ze wat te vertellen over de regels van het bos. En dus had het niemand gehinderd dat hij daar had liggen slapen.

Luidruchtig kwam hij overeind, hij ging op zijn achterpoten staan. ‘Euh...’ zei Baloe. Hij krabde zich. ‘Ik eh... Ik ben niet zo’n handige spreker... Maarre... ik ben hiernaartoe gekomen omdat ik dat mensje drie dagen terug al een keer heb gezien vanuit de verte... en ik vind hem grappig. Hij kan rechtop staan net als ik. Hij... Hij probeert dat zelfs nu! O... Daar valt hij alweer op z’n knietjes. Tja... Ha ha... Goed. Ik vind ‘m dus leuk. Van mij mag hij blijven.’

‘Juist,’ zei Akela. ‘Onze vriend Baloe stemt dus vóór. Prima! Dat is één... Is er nog iemand die het met hem eens is?’

Een schaduw dook omlaag en kwam neer naast het jongetje. Veel wolven deden vlug een stapje achteruit, want dit was Baghera, de zwarte panter. Hij was ijzersterk; een jager met formidabele klauwen. Niet iemand om ruzie mee te krijgen.

‘Hé wolfies,’ zei Baghera loom.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg Akela.

‘Ik weet ‘t, ik weet ‘t,’ zei Baghera. ‘Ik hoor hier niet. Jullie vergadering en dat soort dingen... Maar ik wilde jullie wat zeggen en dat is dit: ook ik heb dat jong de afgelopen tijd een paar maal bekeken. En... En dat joch is lang niet stom, volgens mij. Die gaat nog wat kunnen... Ik vind ook dat hij moet blijven. Jullie moeten hier niet om gaan knokken! Zonde van de inspanning. En bovendien, het is een lage streek als jullie zo’n klein, kaal ventje uitleveren aan die tijger... Ik heb dan ook een voorstel. Een uur geleden heb ik een gaur gedood. Een smakelijk beest! Hij ligt in het ravijn even verderop. Ik wil hem ruilen. Jullie mogen hem hebben als dat jongetje mag blijven.’

Dit was een aanlokkelijk voorstel! Een gaur is een groot wild rund, de stieren zijn enorm, alleen de allersterkste roofdieren kunnen die doden. Dit was een buit waar veel wolven hun maag mee konden vullen.

Meerdere wolven smakten dan ook met hun lippen. 'Een gaur?' mompelden ze verheugd. 'Nou... Ja... Dat is wel wat! Ja, goed... Dat lijkt ons best een mooie ruil.'

'En dat is twee!' riep Akela van zijn rots. 'Twee dieren spreken zich hier uit vóór Mowgli! Hij blijft! Hij mag met ons wonen en jagen!'

'Wát?!' klonk er vanachter de rots.

De meeste wolven liepen daarop naar Mowgli, die nu zat te schoppen tegen zijn steentjes. Ze roken aan zijn hoofd, zodat ze zijn geur niet meer zouden vergeten. Daarna renden ze weg, in de richting van het dal waar de gaur lag te wachten.

Shere Khan brulde opnieuw, heel fel en nijdig. Hij had door dat het mensenjong opnieuw aan zijn neus voorbij zou gaan.

'Ja, brul maar,' zei Baghera kalm. 'Mispoes.'

Akela kwam naast de panter staan, samen keken ze neer op Mowgli's kruin. 'Dat was goed, Baghera,' zei de grijze wolf.

'Ook van mij,' zei Baloe, die zich bij hen neerzette.

Akela knikte. 'Dat ventje gaat groter worden, wonend bij ons. Maar toch blijft het een mens. Het zal dus mensendingen gaan doen die wolven niet kunnen. Ik heb zo het gevoel dat hij ons nog weleens zal gaan helpen...'

Rama leidde zijn gezin daarna weer terug naar hun thuisgrot. Het was gelukt. Mowgli mocht blijven in het bos.